

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2021 r.,
sprawy **B. Ł.**
uniewinnionego od popełnienia przestępstw z art. 190 § 1 k.k.
z powodu kasacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych W. Ł., K. Ł. i K. Ł.
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt VI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt IX K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć troje oskarżycieli posiłkowych kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne w częściach ich dotyczących;**
3. **zasądzić od każdego z trzech oskarżycieli posiłkowych na rzecz oskarżonego po 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z 5 listopada 2019 r., uniewinnił B. Ł. od popełnienia zarzucanych mu trzech występków określonych w art. 190 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w G. – po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020 r. apelacji prokuratora Prokuratury

Rejonowej w G. oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych W. Ł., K. Ł. i K. Ł. – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, podnosząc zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa: 1) materialnego, to jest art. 190 § 1 k.k., przez błędną jego wykładnię; 2) procesowego, to jest: a) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 171 § 6 k.p.k. w zw. z art. 358 k.p.k. w zw. z art. 370 § 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez uniemożliwienie świadkom swobodnej wypowiedzi, nieuzasadnione nierozpatrzenie wniosku strony o umożliwienie utrwalenia przebiegi rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk, uchylanie pytań istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w konsekwencji niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, oraz b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez ukształtowanie przekonania sądu na wybiórczo dobranych dowodach, w sposób sprzeczny z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. W konsekwencji skarżący zażądał uchylenia wyroków Sądów obu instancji i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Rozważania należało rozpocząć od fundamentalnego dla rozstrzygnięcia sprawy na etapie kasacyjnym stwierdzenia, że skoro w myśl art. 519 k.p.k. kasacja przysługuje stronom tylko od wyroku sądu odwoławczego, to zarzuty kasacyjne rażącego naruszenia prawa, o których mowa w art. 523 § 1 k.p.k., powinny być kierowane przeciwko rozstrzygnięciu tego sądu, a nie przeciwko pierwszoinstancyjnemu orzeczeniu. Co prawda możliwe jest wystąpienie tzw. efektu przeniesienia, kiedy to sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, ale wówczas strona musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (zob. post. SN z 22 marca 2007 r., V KK 205/06)

Wskazana regulacja uszła uwagi skarżącego, który zarzuty naruszenia prawa procesowego skierował wyłącznie pod adresem Sądu Rejonowego w G., a nie przeciwko wyrokowi Sądu Okręgowego w G., który wszak nie prowadził postępowania dowodowego, a jedynie kontrolował – i to będąc związanym zakazem *reformationis in peius*, a więc w granicach podanych w apelacjach na niekorzyść – poprawność procedowania Sądu pierwszej instancji.

Co do zarzutu obrazy prawa materialnego, to trzeba przypomnieć, że uchybienie takie ma miejsce dopiero wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony; nie wchodzi ono natomiast w rachubę, jeżeli sugerowana przez skarżącego wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę.

Tylko na marginesie warto wskazać, że na wszystkie zastrzeżenia mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ujęte w apelacjach Sąd odwoławczy udzielił wszechstronnej i wyczerpującej odpowiedzi w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku. Sąd ten zatem w pełni wywiązał się z ciążących na nim powinności. Znamienne było, że prokurator – niewątpliwie także pod wpływem argumentacji wyłożonej w pisemnym uzasadnieniu wyroku odwoławczego – odstąpił od swojego wcześniejszego stanowiska i ocenił kasację jako oczywiście bezzasadną.

W tej sytuacji Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. Ze względu na wielość zobowiązanych wysokość obciążających ich należności z tytułu kosztów sądowych oraz zasądzonych kwot tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ustalono według zasad słuszności (art. 633 k.p.k.).